

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: a) J. K., b) P. N., oba zastoupení prof. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2024, č. j. 57 A 21/2023 - 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Každý ze žalobců vlastní ideální polovinu pozemku parc. č. XA (před provedením pozemkových úprav v roce 2017 byl pozemek označen parc. č. XB) v k. ú. H. V březnu 2015 požádali žalobci Správu Národního parku Šumava (dále jen „Správa NP“) jako orgán ochrany přírody o vydání závazného stanoviska k územnímu rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na předmětném pozemku, a to ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“).

[2] Správa NP vydala dne 9. 4. 2015 závazné stanovisko, v němž s vydáním územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby nesouhlasila. Měla za to, že daná stavba může mít negativní vliv na krajinný ráz dané oblasti ve smyslu § 12 odst. 1 ZOPK. Zohlednila přitom kulturní charakteristiku krajinného rázu dané oblasti – tu představuje mimo jiné „*dochovaný charakter volné urbanistické struktury a rozvolněné zástavby*.“ V oblasti místní enklávy „U.“ se rozestupy mezi umístěnými stavbami pohybují mezi 95 a 41 metry. Předmětný záměr však počítal s odstupem pouze 9 metrů od nejbližší stavby rodinného domu na pozemku parc. č. st. XC v témže katastrálním území. Správa NP uvedla, že stávající intenzita zástavby neumožňuje její zhuštění, a uzavřela, že umístění plánované stavby by významně negativně zasáhlo do krajinného rázu z hlediska harmonických vztahů v území, proto v závazném stanovisku s umístěním stavby nesouhlasila. Na základě tohoto závazného stanoviska Městský úřad Kašperské Hory (dále jen „stavební úřad“) žádost žalobců o územní rozhodnutí o umístění stavby zamítl; následně podané odvolání žalovaný zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[3] Dne 21. 12. 2020 žalobci požádali Správu NP o vydání závazného stanoviska k územnímu rozhodnutí, stavebnímu povolení nebo obdobnému opatření k záměru stavby „*Rodinný dům – 2 bytové jednotky*“, a to opět na výše uvedeném pozemku. Správa NP vydala dne 11. 1. 2021 pod č. j. SZ NPS 13067/2020/2 – NPS 00301/2021 závazné stanovisko, jímž s umístěním předmětné stavby souhlasila. Ve vztahu k ochraně krajinného rázu uvedla, že „*[n]avržená stavba svým objemem, půdorysným poměrem stran, sklonem zastřešení a materiály použitými na vnějším obvodovém plášti respektuje typické architektonické formy, materiály a barevnost obvyklé v dotčené oblasti*“, a proto nekoliduje s ochranou krajinného rázu. Správa NP se otázkou rozvolněné zástavby nezabývala; stejně tak nezmínila své předchozí závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2015. Součástí dané žádosti byl i záměr stavby vrtané studny na témže pozemku. Správa NP vydala dne 13. 1. 2021 pod č. j. SZ NPS 13067/2020/2 – NPS 00423/2021 závazné stanovisko, v němž souhlasila se stavbou studny i s vydáním povolení k odběru podzemních vod.

[4] Sdělením ze dne 5. 2. 2021 informovala Správa NP žalobce o tom, že se ve smyslu § 4 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), k souhlasným závazným stanoviskům ze dne 11. 1. 2021 a 13. 1. 2021 nepřihlíží. Ve věci umístění stavby totiž už bylo dne 9. 4. 2015 vydáno nesouhlasné závazné stanovisko, které zůstává v platnosti. Správa NP je tímto závazným stanoviskem vázána, jelikož se od doby jeho vydání neobjevily žádné nové skutečnosti, které nemohly být uplatněny dříve a jimiž by se podstatně změnily podmínky, za nichž bylo toto závazné stanovisko vydáno. K závaznému stanovisku ze dne 13. 1. 2021 se nepřihlíží, neboť bylo podmíněno vydáním závazného stanoviska týkajícího se umístění stavby. Dne 12. 4. 2021 žalobci podali žádost o vydání společného povolení na stavbu „*Novostavba rodinného domu – 2 bytové jednotky na parc. č. XA k. ú. H.*“.

[5] Usnesením ze dne 23. 4. 2021 zahájilo Ministerstvo životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) řízení ve věci přezkoumání závazných stanovisek Správy NP vydaných dne 11. 1. 2021 a 13. 1. 2021. Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2021, č. j. MZP/2021/510/837, pak ministerstvo v přezkumném řízení závazné stanovisko ze dne 11. 1. 2021 zrušilo a závazné stanovisko ze dne 13. 1. 2021 změnilo v jeho výroku tak, že slovo „*souhlasí*“

pokračování

nahradil slovem „*nesouhlasí*“ a zrušilo poslední větu výroku. Podle ministerstva byla souhlasná závazná stanoviska vydána v rozporu s právními předpisy, zejména se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v § 2 odst. 1 a odst. 4 správního řádu a dále v rozporu s § 4 odst. 4 stavebního zákona. Ministerstvo mělo za to, že kulturní charakteristika krajinného rázu dané oblasti se od vydání závazného stanoviska ze dne 9. 4. 2015 nezměnila. Stejně tak se oproti původnímu záměru z roku 2015 nezměnilo navrhované umístění stavby – žalobci totiž předložili prakticky shodnou projektovou dokumentaci jako k žádosti podané v roce 2015. Ministerstvo rovněž uvedlo, že závazné stanovisko ze dne 11. 1. 2021 trpělo vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož v ní Správa NP nevymezila znaky zákonných charakteristik krajinného rázu, ani záměr s ohledem na tyto znaky nehodnotila. Ministerstvo taktéž uvedlo, že v důsledku zrušení závazných stanovisek nevznikne žalobcům újma, která by byla ve značném nepoměru k újmě na veřejném zájmu na ochraně předmětného krajinného rázu.

[6] O žádosti žalobců ze dne 12. 4. 2021 rozhodl stavební úřad dne 28. 4. 2022 pod č. j. 00466/2022/SU. Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na rozhodnutí ministerstva ze dne 28. 5. 2021 a nesouhlasné závazné stanovisko Správy NP ze dne 9. 4. 2015. Na základě tohoto závazného stanoviska dospěl k závěru, že záměr žalobců je v rozporu s § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona, a proto žádost bez provádění dalšího dokazování podle § 51 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 94p odst. 2 stavebního zákona zamítl.

[7] Žalobci se proti výše uvedenému rozhodnutí bránili odvoláními, o nichž žalovaný rozhodl dne 6. 1. 2023 pod č. j. PK-RR/4072/22 tak, že se odvolání zamítají a rozhodnutí stavebního úřadu se potvrzuje. Odvolání směřovala taktéž proti závaznému stanovisku ze dne 9. 4. 2015; žalovaný proto v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu podal k ministerstvu podnět k jeho potvrzení nebo změně. Ministerstvo následně vydalo závazné stanovisko, jímž podle uvedeného ustanovení potvrdilo závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2015, přičemž souhlasilo s hodnocením Správy NP o negativním vlivu záměru na krajinný ráz dané lokality. Žalovaný poté uvedl, že není v jeho kompetenci posuzovat odbornou stránku závazného stanoviska ze dne 9. 4. 2015 ani potvrzujícího závazného stanoviska ministerstva. Přezkum jejich zákonnosti spočívá pouze ve vyhodnocení jejich souladu s § 149 správního řádu, přičemž závazná stanoviska dané požadavky správního řádu splňují.

[8] Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu; ten ji napadeným rozsudkem zamítl. Žalobci své námitky směřovali kromě samotného rozhodnutí ze dne 6. 1. 2023 i proti nesouhlasným závazným stanoviskům Správy NP (ze dne 9. 4. 2015 a ze dne 13. 1. 2021) a proti rozhodnutí ministerstva ze dne 28. 5. 2021 vydanému v přezkumném řízení. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu posuzoval krajský soud tyto námitky meritorně (srov. odst. 42 a 43 napadeného rozsudku). Soud při jednání konaném dne 26. 3. 2024 provedl jako důkaz mimo jiné odůvodnění územního plánu obce Horská Kvilda účinného od 18. 5. 2013. Krajský soud byl toho názoru, že žalovaný své rozhodnutí odůvodnil v souladu s požadavky správního řádu, rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů. Stejně tak neshledal, že by závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2015 bylo nezákonné.

[9] Krajský soud rovněž souhlasil s právním posouzením v rozhodnutí ze dne 28. 5. 2021. Soud zdůraznil, že judikatura Nejvyššího správního soudu z § 4 odst. 4 stavebního zákona dovozuje princip kontinuity závazných stanovisek; ten ukládá dotčenému orgánu povinnost argumentačně se vypořádat s předchozím stanoviskem, zejména pokud jej dotčený orgán zcela přehodnocuje. Krajský soud doplnil, že princip kontinuity platí bez ohledu na to, zda je pozdější (navazující) stanovisko vydáno ve prospěch či v neprospěch žadatele. S ohledem na to soud označil za irelevantní žalobní námitku, podle níž vydání nesouhlasného závazného stanoviska netvoří překážku věci rozhodnuté. Soud upozornil, že důvodem nezákonnosti závazných stanovisek vydaných roku 2021 nebyla skutečnost, že by jejich vydání bránila překážka *rei iudicatae*, nýbrž to, že nebyl respektován právě princip kontinuity. Správní orgány žalobcům nebránily v podání nové žádosti o vydání souhlasného závazného stanoviska; pro jeho vydání by však musely být splněny podmínky § 4 odst. 4 stavebního zákona, což se nestalo. Jestliže se Správa NP v závazném stanovisku ze dne 11. 1. 2021 nijak nevypořádala jak se zákonnými podmínkami § 12 ZOPK, tak s obsahem svého závazného stanoviska z roku 2015, byl podle krajského soudu zjevně dán důvod pro zahájení přezkumného řízení. Soud v tomto směru souhlasil i s tím, že dané závazné stanovisko bylo pro uvedené vady nepřezkoumatelné. Pokud se žalobci následně bránili tím, že se projektové dokumentace k žádostem z roku 2015 a 2021 vzájemně liší, přiklonil se krajský soud k závěru ministerstva, podle něhož jsou zásadní parametry obou dokumentací prakticky stejné. Krajský soud se proto neztotožnil s námitkou, že závazné stanovisko ze dne 11. 1. 2021 nemělo být hodnoceno jako navazující na závazné stanovisko ze dne 9. 4. 2015.

[10] Žalobci též namítali, že ministerstvo rozhodnutím ze dne 28. 5. 2021 nešetřilo jejich práva nabytá v dobré víře, resp. do nich zasáhlo nepřiměřeně. Podle krajského soudu však ministerstvo specifikovalo, proč žalobcům nevznikne újma, která by byla ve značném nepoměru k újmě na ochraně předmětného krajinného rázu. Krajský soud rovněž upozornil, že žalobci o nezákonnosti závazných stanovisek věděli ještě před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 4. 2022; ministerstvo totiž v této věci rozhodlo v přezkumném řízení téměř o rok dříve. Pokud jde o žalobní námitku týkající se zásahu do legitimního očekávání žalobců, krajský soud k ní poznamenal, že žalobcům žádné legitimní očekávání na základě závazných stanovisek z roku 2021 vzniknout nemohlo. Žalobci totiž museli vědět, že žádají o závazné stanovisko k umístění stavby na předmětném pozemku opakovaně a že Správa NP s jejich záměrem v roce 2015 z konkrétních důvodů nesouhlasila, přičemž tyto důvody se od té doby nezměnily. Se záměrem nesouhlasilo ani zastupitelstvo obce Horská Kvilda, jak vyplynulo z odůvodnění územního plánu obce z roku 2013. Stejně tak žalobce Správa NP ještě před podáním žádosti o vydání společného povolení informovala, že se k souhlasným závazným stanoviskům zejména s ohledem na § 4 odst. 4 stavebního zákona nepřihlíží. Žalobci tak již v době před podáním žádosti o společné povolení museli mít důvodnou pochybnost o zákonnosti těchto závazných stanovisek.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Podle stěžovatelů je závazné stanovisko ze dne 11. 1. 2021 zcela přezkoumatelné a zákonné a z ničeho nevyplývá, že by bylo vydáno v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů ve smyslu § 2 odst. 1 a 4 a s § 4 odst. 4 stavebního zákona. Rovněž z ničeho nevyplývá, že by bylo povinností Správy NP se v něm vypořádat s obsahem závazného stanoviska ze dne 9. 4. 2015. Správa NP o starším závazném stanovisku musela vědět ze své úřední činnosti, a pokud jej nezohlednila, nelze to přičítat k tíži stěžovatelů. Podle nich také z ničeho nevyplývá, že by závazné stanovisko ze dne 11. 1. 2021 trpělo vadou nepřezkoumatelnosti, pokud jde o zkoumání splnění požadavků § 12 ZOPK. Správa NP se souladem záměru s danými požadavky zabývala dostatečně podrobně, a nadto z uvedeného ustanovení není zřejmé, že by měl dotčený orgán speciálně zkoumat právě znak rozvolněnosti zástavby. Stěžovatelé mají za to, že ministerstvo i krajský soud kladou na závazné stanovisko požadavky nad rámec zákona.

[13] Podle stěžovatelů má princip kontinuity závazných stanovisek svědčit adresátům veřejné správy k předcházení situacím, kdy dotčené orgány mění z důvodu určitého veřejného zájmu již udělená souhlasná závazná stanoviska na nesouhlasná, anebo zpřísňují jejich podmínky. Princip kontinuity pak podle stěžovatelů nebrání tomu, aby dotčený orgán po vydání nesouhlasného závazného stanoviska vydal souhlasné stanovisko, respektive samotná existence dřívějšího nesouhlasného stanoviska nečiní nové souhlasné stanovisko nezákonným.

[14] Stěžovatelé rovněž tvrdí, že smyslem § 4 odst. 4 stavebního zákona je chránit stavebníky před nedůvodným nahrazováním vydaných souhlasných závazných stanovisek nesouhlasnými, a nikoli chránit veřejný zájem. Doplnují k tomu, že *„pouze změna k horšímu z pohledu stavebníka by musela být odůvodněna nově zjištěnými a doloženými skutečnostmi, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno, nebo skutečnostmi vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu.“*

[15] Stěžovatelé dále nesouhlasí s postupem ministerstva v rámci přezkumného řízení. Ani ministerstvo ani krajský soud podle nich nevyhodnotily správně otázku ochrany práv, která stěžovatelé nabyli v dobré víře. Zrušení závazného stanoviska ze dne 11. 1. 2021 představovalo pro stěžovatele značnou újmu, jelikož následně nemohli získat společné povolení, o něž stavební úřad žádali. Pokud jde o míru dotčení na tomto právu, je nerozhodné, že ministerstvo zrušilo závazné stanovisko ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Újma stěžovatelů je nepoměrně vysoká k potenciálnímu ohrožení krajinného rázu. Mají za to, že nelze z ničeho dovodit, že by nebyli v dobré víře v okamžiku, kdy závazné stanovisko získali, nebo že by při podání žádosti jednali protiprávně. Jejich dobrou víru je nadto třeba posuzovat k okamžiku vydání závazného stanoviska; není proto

v tomto směru relevantní ani sdělení Správy NP ze dne 5. 2. 2021, ani skutečnost, že žádost o společné povolení byla podána až po obdržení tohoto sdělení.

[16] Krajský soud v odst. 67 napadeného rozsudku podotkl, že nemohlo dojít k zásahu do legitimního očekávání stěžovatelů, neboť z odůvodnění územního plánu Horská Kvilda, jímž byl proveden důkaz při jednání před soudem, vyplynulo, že zastupitelstvo již v roce 2013 nesouhlasilo s výstavbou na pozemku stěžovatelů, aby nedošlo k narušení místní rozvolněné zástavby. Stěžovatelé namítají, že provedený důkaz nesouvisí s předmětem řízení a že jej žádný z účastníků nenavrl. Z daného důkazu navíc nelze dovozovat absenci jejich legitimního očekávání, že na pozemku budou moci zrealizovat stavbu rodinného domu. K vyvrácení závěru krajského soudu o absenci legitimního očekávání pak stěžovatelé navrhuji provést dokazování územně plánovací informací ze dne 26. 6. 2020 a závazným stanoviskem Městského úřadu Sušice ze dne 1. 3. 2021. Stěžovatelé trvají na tom, že závazné stanovisko ze dne 11. 1. 2021 by ke vzniku daného legitimního očekávání postačilo; uvedené důkazní prostředky však jeho existenci ještě posilují. Konečně podle stěžovatelů není pravda, že by byly jejich stavební záměry z let 2015 a 2021 prakticky stejné, neboť *„došlo k zásadním úpravám záměru: došlo ke zmenšení zastavěné plochy, stavba byla zmenšena téměř o polovinu, taktéž došlo ke změně půdorysu, původní půdorys byl ve tvaru písmene L, nyní jde o menší rovný dům.“*

[17] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobami oprávněnými a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelé jsou v kasační stížnosti povinni *„cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí, zopakovat vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. [...] kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.),“* (srov.

pokračování

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]).

[21] Je třeba rovněž připomenout, že kasační stížnost musí zpochybňovat rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli jiný akt, byť i věcně související s napadeným rozsudkem, nebo mu předcházející (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, odst. [5]). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je na ni nutno nahlížet jako na nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40).

[22] Pokud se stěžovatelé omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizovali, nedostojí tím své povinnosti „*v kasační stížnosti vylicít, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský [krajský] soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]).

[23] Dále Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. upravuje mimo jiné zákaz nových námitek v řízení o kasační stížnosti, pokud bylo možné námitky uplatnit již v řízení před krajským soudem (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 464/2018 - 24, odst. [24], nebo ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). Smyslem této úpravy je zachovat charakter řízení o kasační stížnosti a zabránit stěžovateli, aby v kasační stížnosti uplatnil jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 104 odst. 27).

[24] Stěžovatelé v první řadě tvrdí, že závazné stanovisko ze dne 11. 1. 2021 je zcela přezkoumatelné a zákonné a že „*z ničeho nevyplývá*“, že bylo povinností Správy NP zohlednit v něm obsah závazného stanoviska ze dne 9. 4. 2015. Stěžovatelé sice nesouhlasí s právním posouzením krajského soudu uvedeným v odstavcích 58 až 65 napadeného rozsudku, nijak však nespecifikují, jakých nesprávností se ve svých úvahách a hodnoceních krajský soud dopustil. Omezují se v tomto případě na tzv. prostý nesouhlas, který však s ohledem na výše uvedenou judikaturu nepředstavuje kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.; Nejvyšší správní soud se proto danými tvrzeními věcně nezabýval.

[25] Stejně Nejvyšší správní soud hodnotí i tvrzení vztahující se k přezkoumatelnosti závazného stanoviska ze dne 11. 1. 2021. Stěžovatelé nijak nereagují na obsah odst. 65 napadeného rozsudku a pouze opakuji, že závazné stanovisko není nepřezkoumatelné a že Správa NP zkoumala soulad záměru s § 12 ZOPK dostatečně. Navazující námitku týkající se výkladu daného ustanovení již stěžovatelé k právnímu posouzení krajského soudu vztahují; jde však o námitku, kterou neuplatnili v žalobě, přestože tak jednoznačně

učinili mohli, neboť znak rozvolněnosti zástavby jakožto prvek krajinného rázu dané oblasti je stěžejní otázkou, na niž orgány veřejné moci své právní hodnocení založily. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je taková námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Co se týče tvrzení, podle něhož Správa NP musela o závazném stanovisku z roku 2015 vědět, přičemž pokud jej nereflektovala, nemůže to jít k tíži stěžovatelů, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelé opět nereagují na právní posouzení krajského soudu, ale pouze doslova kopírují tvrzení uvedené v žalobě (konkrétně na str. 3, část IV. odst. 3). S ohledem na shora uvedenou rozhodovací praxi se zdejší soud pro nepřipustnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. touto opsanou námitkou taktéž nezabýval.

[26] Pokud jde o tvrzení vztahující se k uplatnitelnosti principu kontinuity závazných stanovisek, stěžovatelé opět toliko nesouhlasí s právním názorem krajského soudu obsaženým v odst. 61 a 62 napadeného rozsudku, aniž by jakkoli reflektovali jeho argumentaci. Znovu se tak omezují na prostý nesouhlas s napadeným rozsudkem, proto ani k těmto tvrzením Nejvyšší správní soud nepřihlédl. Rovněž navazující kasační argumentace, v níž stěžovatelé interpretují § 4 odst. 4 stavebního zákona, nijak nezohledňuje uvedenou část napadeného rozsudku. Nadto se opětovně jedná pouze o parafrázi žaloby (na str. 4), proto je i tato námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Následně citovaná kasační námitka pak byla uplatněna v řízeních před správními soudy poprvé v kasační stížnosti, je proto s ohledem na zachování charakteru řízení o kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[27] Stěžovatelé dále namítají, že ministerstvo svým rozhodnutím ze dne 28. 5. 2021 zasáhlo do jejich práv, která nabyli v dobré víře. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že podle rozhodnutí ministerstva lze nezákonné závazné stanovisko zrušit v souladu s § 149 odst. 8 správního řádu v přezkumném řízení, v němž se přiměřeně aplikují ustanovení hlavy IX části druhé správního řádu o přezkumném řízení včetně § 94 odst. 4 správního řádu. Ministerstvo následně uvedlo, že závazná stanoviska jsou úkonem podle části čtvrté správního řádu a proces jejich vydání je postupem bez účastníků řízení. Ministerstvo následně zkoumalo rozsah újmy, která by stěžovatelům vznikla zrušením prvního závazného stanoviska ze dne 11. 1. 2021 a změnou druhého ze dne 13. 1. 2021. S ohledem na skutečnosti uvedené v odst. [5] výše dospělo k závěru, že stěžovatelům nevznikne jeho rozhodnutím újma, která by byla ve značném nepoměru k výši újmy vzniklé v důsledku nesprávného postupu Správy NP veřejnému zájmu na ochraně krajinného rázu. Krajský soud následně tento postup ministerstva v napadeném rozsudku aproboval (srov. odst. 66 napadeného rozsudku).

[28] Podle § 149 odst. 8 věta první správního řádu „[n]ezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko.“

[29] Podle § 94 odst. 4 správního řádu „[j]estliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“

pokračování

[30] Stěžovatelé se danou kasační námitkou dovolávají nedostatečné ochrany svých veřejných subjektivních práv nabytých v dobré víře; konkrétně újmu na těchto právech spatřují v tom, že po zrušení závazných stanovisek z roku 2021 nemohli získat společné povolení předmětné stavby. Stěžovatelé se proto zřetelně domáhají aplikace § 94 odst. 4 správního řádu na řízení o přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 8 správního řádu. Ministerstvo i krajský soud plné použití daného ustanovení bez dalšího akceptovaly. Nejvyšší správní soud se však s jejich právním názorem zcela neztotožňuje.

[31] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že závazná stanoviska, na něž dopadá mechanismus jejich zohlednění a přezkumu uvedený v § 149 správního řádu (mezi něž patří i stanoviska vydaná podle § 90 odst. 1 ZOPK), „nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publ. pod č. 2434/2011 Sb. NSS). K tomu dochází teprve „případným vydáním konečného rozhodnutí, pro něž bylo stanovisko závazným podkladem“, (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018 - 76, odst. [43], publ. pod č. 4139/2021 Sb. NSS).

[32] Stejně tak úkon, kterým se závazné stanovisko v přezkumném řízení ruší, není rozhodnutím a nepředstavuje „samostatný zásah do subjektivních veřejných práv jakýchkoliv osob, a to ani ve smyslu jejich právní sféry“, (srov. citovaný rozsudek č. j. 2 As 8/2018 - 76, odst. [43]). Tento závěr ostatně nachází svůj odraz ve skutečnosti, že řízení o přezkumu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 8 správního řádu nemá účastníky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 168/2018 - 107, publ. pod č. 4201/2021 Sb. NSS). Závazné stanovisko v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu totiž zavazuje toliko správní orgán v rámci jeho konečného rozhodnutí, nikoli konkrétní osoby, jimž by bylo určeno.

[33] Nejvyšší správní soud na tomto místě souhlasí s úvahou ministerstva, podle níž se v přezkumném řízení vedeném podle § 149 odst. 8 správního řádu přiměřeně aplikují ustanovení hlavy IX. části druhé správního řádu o přezkumném řízení (srov. Fiala, Z., Frumarová, K. a kol. *Správní řád: Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, právní stav k 1. 5. 2020, dostupné v systému ASPI, k § 149, část IV.; shodně např. citovaný rozsudek č. j. 5 As 168/2018 - 107, odst. [56]). Termín *přiměřeně* vyjadřuje volnější vztah mezi vymezenými právními vztahy a ustanovením, jež má být na dané právní vztahy užito. Úvaha o míře přiměřené použitelnosti daného ustanovení pak musí reflektovat především cíle sledované právní úpravou daných právních vztahů a způsob úpravy těchto právních vztahů (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2007, sp. zn. 21 Cdo 612/2006, publ. pod č. C 5037, či usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 1384/07, případně Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 64 odst. 2).

[34] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že z pohledu jazykového výkladu směřuje ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu k upřednostnění ochrany práv, která účastník řízení

nabyl z nezákonného rozhodnutí v dobré víře, a to před újmou jiného účastníka nebo na veřejném zájmu. S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu však taková situace z podstaty závazného stanoviska nemůže v řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu nastat. Dané řízení nemá účastníky a žádné osoby v jeho rámci nenabývají veřejná subjektivní práva, která by mohla být v řízení zrušena; není proto prismatem § 94 odst. 4 správního řádu co chránit, tím méně co poměřovat vůči jiné újmě. Proto je aplikace daného ustanovení v uvedené situaci *prima facie* přinejmenším sporná a některé doktrinní názory ji dokonce zcela vylučují (srov. Vedral, J. *Správní řád: komentář*. 2. vyd. Praha: Ivana Hexnerová - Bova Polygon, 2012, s. 1163).

[35] Úplná eliminace použití § 94 odst. 4 správního řádu by však podle Nejvyššího správního soudu nebyla namístě; nereflektovala by totiž nepominutelný princip hierarchie právního řádu (srov. Wintř, J. *Metody a zásady interpretace práva*. 2. vyd. Praha: Auditorium, 2019, s. 77). Ústavní soud totiž ve své judikatuře zdůrazňuje, že „podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci [...]. Důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné, či soudní, je jedním ze základních atributů právního státu. Princip dobré víry pak působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci,“ přičemž podle Ústavního soudu je „stěží akceptovatelné, pokud orgán veřejné moci při výkonu veřejné moci autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, aby následně konstatoval, že je třeba jej pro zjištěná pochybení odstranit či uplatnit jiné negativní následky [...]. Tyto závěry platí i pro uplatňování dozorcích procesních prostředků ochrany objektivního práva,“ (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, publ. pod č. 147/2018 USn., odst. 14 a 15).

[36] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že Ústavní soud vztáhl princip dobré víry jednotlivce k aktům orgánů veřejné moci *en bloc*; jeho aplikace tak není zúžena pouze na individuální právní akty, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti jednotlivců. V důsledku toho je zřejmé, že striktní výklad § 94 odst. 4 správního řádu v rámci řízení o přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 8 téhož předpisu, který jeho použití zcela vylučuje, prismatem uvedeného nálezu Ústavního soudu neobstojí. Orgán rozhodující v takovém přezkumném řízení by tím zcela pominul, že i jiné formy činnosti orgánů veřejné moci (v tomto případě veřejné správy) mohou v jednotlivci, jehož se týkají, vzbudit dobrou víru v jejich správnost a zákonnost. Stejně tak ovšem Nejvyšší správní soud opakuje, že ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu nelze v řízení dle § 149 odst. 8 téhož předpisu aplikovat doslovně, a to s ohledem na zmíněnou podstatu závazných stanovisek a řízení o jejich přezkumu. K tomu lze doplnit, že kasační soud reflektuje systematické zařazení § 94 odst. 4 správního řádu v rámci daného předpisu – uvedená norma je součástí obecných ustanovení o správním řízení v části II., a proto její znění s aplikací na jiné formy činnosti výslovně nepočítá (přestože zákon pokyn k použití přezkumného řízení pro jiné formy činnosti na různých místech obsahuje – srov. např. § 156 odst. 2 *in fine* či § 165 odst. 7).

pokračování

[37] S ohledem na výše uvedené závěry je proto podle Nejvyššího správního soudu nezbytné v rámci řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu přiměřeně použít i § 94 odst. 4 téhož předpisu. V takovém řízení přitom nelze s jinými újmami poměřovat újmu jednotlivce, která by mu vznikla zrušením či změnou rozhodnutí, z něhož nabyl práva v dobré víře. Dotčený orgán však současně musí v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 17/16 respektovat korektiv „*dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci*“, přestože z přezkoumávaného závazného stanoviska jednotlivci neplynou přímo žádná veřejná subjektivní práva. V rámci přezkumného řízení tak je dotčený orgán povinen tuto dobrou víru reflektovat ve smyslu daného nálezu Ústavního soudu (k tomu srov. jeho odst. 17 až 20 či např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2024, č. j. 7 As 180/2024 - 24, odst. [31]). Konkrétně je dotčený orgán povinen zhodnotit, z jakých důvodů došlo k přijetí daného aktu orgánu veřejné moci a jaké následky by mělo jeho zrušení, přičemž musí případ posoudit i z hlediska dobré víry jednotlivce ve správnost a zákonnost předmětného aktu, jakož i jeho podílu na důvodech nezákonnosti.

[38] Ačkoli ministerstvo a krajský soud v projednávané věci nepostupovaly zcela v souladu s výše uvedeným právním názorem zdejšího soudu, jelikož § 94 odst. 4 správního řádu bez dalšího aplikovaly na řízení o přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 8 téhož předpisu (resp. na posouzení zákonnosti tohoto řízení), podle Nejvyššího správního soudu oba orgány veřejné moci aspekty uvedené v předchozím odstavci po věcné stránce hodnotily důsledně a přezkoumatelně. Nejvyšší správní soud považuje v tomto ohledu za zásadní, že se ministerstvo zabývalo otázkou dobré víry stěžovatelů ve správnost a zákonnost závazných stanovisek z roku 2021. Stejně tak vyhovělo i zbývajícím požadavkům uvedeným v předchozím odstavci. Ve svém rozhodnutí primárně důsledně vyhodnotilo aspekty závazných stanovisek z roku 2021, které byly pro posouzení jejich zákonnosti esenciální.

[39] Pokud jde o hodnocení dobré víry, ministerstvo v rozhodnutí uvedlo, že „*zkoumalo rozsah újmy, která [stěžovatelům] zrušením souhlasného závazného stanoviska vznikne*“; následně však fakticky posuzovalo, zda stěžovatelé vůbec mohli mít důvěru ve správnost a zákonnost závazných stanovisek. Ministerstvo vycházelo ze skutečnosti, že Správa NP již v roce 2015 vydala stěžovatelům negativní závazné stanovisko k jejich záměru, a to na základě potenciálního zásahu stavby do krajinného rázu dané oblasti; od té doby se přitom nezměnila ani struktura lokality, ani projektová dokumentace v těch rysech, které byly pro vydání negativního závazného stanoviska zásadní. Dále ministerstvo hodnotilo, že cca měsíc po vydání závazných stanovisek z roku 2021 obdrželi stěžovatelé sdělení Správy NP ze dne 5. 2. 2021, podle něhož se k závazným stanoviskům z roku 2021 nepřihlíží. Na základě těchto skutečností dospělo ministerstvo k závěru, že stěžovatelům nevznikne újma, která by byla ve značném nepoměru k výši újmy vzniklé v důsledku vydání závazných stanovisek veřejnému zájmu na ochraně krajinného rázu. Lze doplnit, že k tomuto posouzení se přiklonil i krajský soud (srov. odst. 66 napadeného rozsudku).

[40] Uvedenému posouzení je třeba vytknout určitou kostrbatost a nepřesnost. S ohledem na výše uvedený závěr týkající se přiměřeného použití § 94 odst. 4 správního řádu nemělo ministerstvo své posouzení ukončit poměřováním uvedených újem, nýbrž hodnocením dobré víry na straně stěžovatelů. Stejně tak krajský soud neměl tento krok

bez dalšího aprobovat. Daný postup však představuje pouze dílčí nedostatek v odůvodnění a nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ministerstva ani napadeného rozsudku.

[41] Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že se s daným hodnocením po věcné stránce v obecnosti ztotožňuje. Kasační soud upozorňuje, že „[z]ávěr o nedostatku dobré víry nemůže vyplývat jen z konstatování, že oprávněný měl povědomí o určitých skutečnostech, které podle mínění soudu způsobují nezákonnost správního rozhodnutí, pokud zároveň není prokázáno, že oprávněný věděl či měl vědět též o tom, že jde o skutečnosti právně relevantní,“ (srov. citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 17/16). Taková situace však v projednávaném případě nenastala. Stěžovatelé věděli, že jim Správa NP v roce 2015 vydala k jejich záměru negativní závazné stanovisko, a to z důvodu narušení aspektu rozvolněnosti zástavby v dané lokalitě. Stěžovatelé si museli být již v moment podání žádosti o druhé závazné stanovisko v roce 2020 vědomi toho, že se jejich záměr v tomto hledisku, daná podmínka ani faktický stav oblasti v tomto ohledu nezměnily. Pokud pak Správa NP vydala dne 11. 1. 2021 souhlasné závazné stanovisko k jejich záměru, aniž by v něm předmětnou podmínku zkoumala, ba co víc, jakkoli se vyjádřila ke svému předchozímu nesouhlasnému závaznému stanovisku, mohla už taková skutečnost založit stěžovatelům pochybnost o správnosti a zákonnosti takového postupu. Nezákonnost tohoto postupu pak byla potvrzena nejprve sdělením ze dne 5. 2. 2021, a poté rozhodnutím ministerstva ze dne 28. 5. 2021.

[42] Výše uvedené důvody, pro které stěžovatelé podle ministerstva a krajského soudu nemohli mít dobrou víru ve správnost a zákonnost závazných stanovisek z roku 2021, jsou podle Nejvyššího správního soudu jednoznačné a soud v nich nespatřuje pro dobrou víru ve správnost a zákonnost závazných stanovisek z roku 2021 žádný prostor. Přitom je třeba odmítnout kasační námitku, podle níž je nutné dobrou víru stěžovatelů posuzovat k momentu vydání závazných stanovisek. Je vhodné podotknout, že „[p]od pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 - 102, odst. [17]). Pro posouzení dobré víry jsou tak stěžejní všechny okolnosti, které stěžovatelé věděli, resp. nemohli nevědět.

[43] V tomto případě je zřetelné, že stěžovatelé museli nejpozději při seznámení se s obsahem sdělení Správy NP ze dne 5. 2. 2021 pojmout podezření, že závazná stanoviska z roku 2021 nebyla vydána v souladu se zákonem. Přesto v rozporu s obsahem tohoto sdělení a po více než dvou měsících od jeho doručení podali žádost o společné povolení. V takovém případě ministerstvo a krajský soud správně neposkytly ochranu tvrzené dobré víře stěžovatelů ve správnost předmětných závazných stanovisek. Lze uzavřít, že ani podle Nejvyššího správního soudu nemohli stěžovatelé v uvedeném případě žádnou dobrou víru mít.

[44] V rámci argumentace vztahující se k legitimnímu očekávání stěžovatelé nesouhlasili s provedením důkazu odůvodněním územního plánu Horská Kvilda, neboť důkaz

pokračování

nesouvisí s předmětem řízení a žádný z účastníků ho k provedení nenavrhl. Tato kasační námitka je přípustná, ale nedůvodná. Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s prvním z tvrzení, neboť z daného důkazu vyplynuly relevantní informace vztahující se ke stěžejní otázce projednávané věci, tj. otázce rozvolnění zástavby v daném místě. Tyto informace jsou patrné z odst. 67 napadeného rozsudku. Pokud jde o druhé tvrzení stěžovatelů, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. „[s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.“ Soudní řád správní tímto zakotvuje zásadu vyšetřovací, která „dává soudům ve správním soudnictví oprávnění provést nejen důkazy, které navrhuje strany řízení, ale také důkazy, jejichž provedení žádný z účastníků řízení nenavrhl, vyvstala-li potřeba jejich provedení v řízení najevo,“ (srov. Sochorová, V. In: Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. *Soudní řád správní*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 52; v podobnostech srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 52 odst. 5). Ačkoli tedy důkaz žádný z účastníků k provedení důkazem nenavrhl, je tento postup zcela v souladu s požadavky soudního řádu správního.

[45] Tvrdí-li stěžovatelé, že z uvedeného důkazu nevyplývá absence jejich legitimního očekávání, upozorňuje Nejvyšší správní soud na to, že opět toliko obecně nesouhlasí s právním názorem krajského soudu v odst. 67 napadeného rozsudku, aniž by s ním jakkoliv věcně polemizovali. Jelikož stěžovatelé setrvali pouze na nespécifikovaném (prostém) nesouhlasu, nejedná se s ohledem na výše uvedenou judikaturu o kasační námitku, a Nejvyšší správní soud se jí proto meritorně nezabýval. Kasační soud se nadto ztotožňuje s uceleným právním hodnocením krajského soudu, které se vztahuje k legitimnímu očekávání stěžovatelů. S ohledem na to považuje zdejší soud za nadbytečné provádět k dané otázce další dokazování, jak stěžovatelé navrhli.

[46] Stěžovatelé v poslední kasační námitce tvrdí, že stavební záměry z let 2015 a 2021 se v podstatných rysech neshodují, neboť došlo k zásadním úpravám daného záměru. Nejvyšší správní soud k tomu však připomíná, že se tyto tvrzené zásadní úpravy nijak nedotýkají aspektů, které vedly k rozporu záměru z roku 2015 s krajinným rázem dané oblasti a které podle krajského soudu žádných změn nedoznaly. Konkrétně krajský soud uvedl, že „v podstatném faktoru, tj. umístění předmětné stavby a její vzdálenosti od sousední stavby, zůstala projektová dokumentace z roku 2020 oproti projektové dokumentaci z roku 2015 nezměněna.“ Nejvyšší správní soud nemá tomuto posouzení co vytknout a zcela se s ním ztotožňuje.

[47] Nejvyšší správní soud je v souladu se zásadou procesní ekonomie oprávněn některé části odůvodnění napadeného rozsudku korigovat a nahradit svým odůvodněním, pakliže shledá, že důvody rozsudku v dostatečné míře obstojí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 As 84/2023 - 56, odst. [30], či ze dne 15. 11. 2022, č. j. 3 Ads 146/2021 - 41, odst. [37]). S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že zdejší soud částečně korigoval závěry krajského soudu týkající se přiměřeného použití § 94 odst. 4 správního řádu v řízení podle § 149 odst. 8 téhož předpisu. Přesto však nosné závěry napadeného rozsudku z hlediska zákonnosti obstojí. Zároveň zdejší soud neshledal jiné důvody, pro které by bylo třeba přistoupit ke zrušení napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[49] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. září 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu